

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/13/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6918202794
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6918202794.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Danice Kočíčkovej, v spore žalobcu C. N., narodeného XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom P. R. XXXX/XX, XXX XX D. P., právne zastúpeného JUDr. Vladimírom Sidorom so sídlom Železničná 4A, 920 01 Hlohovec, proti žalovanému VÚB Leasing, a. s. so sídlom Mlynské nivy 1, 820 05 Bratislava, IČO: 31 318 045, právne zastúpenému Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o. so sídlom Námestie svätého Egídia č. 40/93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, o zaplatenie 600,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 10Csp/95/2018-73 zo 4. októbra 2018, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 04. 10. 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 600,- Eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (I. výrok). O nároku o náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % (II. výrok).

Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 600,- Eur titulom primeraného finančného zadostučinenia podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj „Zákon o ochrane spotrebiteľa“)

Súd prvej inštancie mal preukázané, že Okresný súd Rimavská Sobota rozsudkom pre zmeškanie č. k. 13Csp/29/2018-34 zo dňa 10. 04. 2018 v spore žalobcu voči žalovanému o vydanie bezdôvodného obohatenia rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 789,52 Eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 789,52 Eur od 23. 03. 2017 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Žalobca svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnil z dôvodu, že dňa 13. 01. 2015 žalobca uzatvoril s obchodnou spoločnosťou Autocentrum AAA Auto, a.s. kúpnu zmluvu týkajúcu sa automobilu tov zn. Škoda Octavia evč. KS XXX DM. Podľa kúpnej zmluvy kúpna cena za automobil bola dohodnutá vo výške 7 446,- Eur vrátane DPH. Časť kúpnej ceny vo výške 4 020,84 Eur bola kupujúcim zaplatená v hotovosti pri podpise kúpnej zmluvy. Zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 3 425,16 Eur mala byť zaplatená predávajúcemu prostredníctvom úveru na základe zmluvy o úvere č. 120150252 uzatvorenej medzi kupujúcim a obchodnou spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. dňa 13. 01. 2015, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru na úhradu zvyšnej časti kúpnej ceny vo výške 3 425,16 Eur (ďalej len „Zmluva o úvere“). Predmetný úver považoval žalobca z dôvodu nesprávne vypočítanej

RPMN, z dôvodu absencie termínu konečnej splatnosti úveru a z dôvodu neplatne dohodnutej výšky úrokovej sadzby za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1, § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov - ďalej aj „Zákon o spotrebiteľských úveroch,“ resp. „ZoSÚ“), preto bol žalobca povinný splatiť úver len do výšky skutočnej istiny, t.j. vo výške 3 425,16 Eur. Ku dňu 11. 03. 2015 žalobca zaplatil žalovanému najmenej sumu vo výške 4 214,68 Eur. Z uvedeného vyplýva, že žalobca uhradil žalovanému nad rámec istiny sumu vo výške 789,52 Eur. Táto čiastka prevyšujúca istinu, ktorú žalobca uhradil, predstavovala bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu. Nárok na zaplatenie 5 % ročného úroku z omeškania zo žalovanej sumy 789,52 Eur od 23. 03. 2017 do zaplatenia, žalobca odvodil od zaslania „predsporovej“ výzvy zo dňa 23. 02. 2017, pričom ako počiatok omeškania stanovil jeden mesiac odo dňa jeho zaslania. Súd prvej inštancie konštatoval, že rozsudok nadobudol právoplatnosť a nebol napadnutý žiadnym opravným prostriedkom zo strany žalovaného.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa.

Súd prvej inštancie uviedol, že žaloba o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia sa nazýva žalobou satisfakčnou, pretože primerané zadosťučinenie je nástrojom satisfakcie, ktorej úlohou je vyrovnať narušenú rovnováhu v postavení toho, kto právo spotrebiteľa porušil a dotknutej osoby - spotrebiteľa. Okrem satisfakčnej funkcie má primerané finančné zadosťučinenie aj sankčnú povahu, pretože predstavuje pre toho, kto právo spotrebiteľa porušil finančnú ujmu zodpovedajúcu sume, ktorú musí titulom primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi zaplatiť; táto sankčná povaha primeraného finančného zadosťučinenia má však vedľajšiu úlohu, pretože primárna je satisfakčná povaha primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa názoru prvoinštančného súdu boli splnené všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, pretože došlo k porušeniu povinnosti veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá Zákon o spotrebiteľských úveroch, konkrétne sa jednalo o neuvedenie obligatórnych náležitostí do zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v dôsledku toho nedostatočné, resp. zavádzajúce informovanie spotrebiteľa o podmienkach poskytovaného úveru. Spotrebiteľ (žalobca) úspešne uplatnil na súde porušenie predmetných povinností, keďže o nich bolo právoplatne (v prospech spotrebiteľa) rozhodnuté rozsudkom (viď konanie vedené na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 13Csp/29/2018). Bola preukázaná príčinná súvislosť, pretože spotrebiteľ bol v predmetnom konaní úspešný práve v dôsledku toho, že veriteľ (žalovaný) porušil právne predpisy a vyhotovil zmluvu v rozpore s výslovným znením právnej úpravy.

Súd prvej inštancie zdôraznil, že na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti veriteľovi uložené právnou úpravou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde. Medzi porušením povinnosti a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utrpieť skutočnú škodu, postačí, ak mu takáto škoda hrozí. V tomto prípade však možno konštatovať, že škoda spotrebiteľovi nie len hrozila (čo už samo o sebe je postačujúce na priznanie finančného zadosťučinenia), ale reálne aj vznikla. Pri čestnom a odbornom postupe žalovaného pri vyhotovovaní zmluvy, by majetkové práva spotrebiteľa neboli ohrozené a nebolo by do nich zasiahnuté. Je pravdou, že veriteľovi patrí a mala by patriť odplata za poskytnutý úver, avšak iba v prípade splnenia podmienky, že sám neporuší kogentné ustanovenia zákona upravujúce postup poskytovania úverov. Ak veriteľ postupuje v rozpore so zákonom a spotrebiteľ je tak objektívne uvedený do omylu v otázkach podstatných pre posúdenie obsahu, resp. rozsahu jeho záväzku, veriteľ tak bez právneho dôvodu ohrozuje jeho majetok a v konečnom dôsledku do neho aj priamo zasahuje (ak je úver poskytnutý). Zásah do práv a majetkovej sféry žalobcu je pritom zrejмый z toho, že najskôr bol zo strany žalovaného zavedený (nepravdivo informovaný) o podmienkach úveru, následne bol nútený plniť na účet žalovaného prostriedky na ktoré zo zákona nemal žalovaný nárok a napokon bol žalobca nútený podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu odmietol akýmkoľvek spôsobom mimosúdne dohodnúť.

Podľa názoru súdu prvej inštancie procesná obrana žalovaného spočívajúca v spochybnení rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 13Csp/29/2018-34 zo dňa 10. 04. 2018 je právne bezvýznamná, keďže vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom pre zmeškanie z dôvodu, že žalovaný bol v konaní pasívny, nepoprel žiadne zo skutkových tvrdení žalobcu ani nevyvrátil jeho právnu argumentáciu, čo podľa ustanovenia § 151 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) znamená, že tvrdenia žalobcu boli nesporné. Ak teda žalobca tvrdil, že zmluva je vadná a v rozpore s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa, táto skutočnosť bola v konaní nesporná (nepopretá), čo vyústilo (za splnenia ďalších podmienok) do vydania kontumačného rozsudku. Neobstojí preto argument žalovaného, že „nie je možné nesporne konštatovať, že žalovaný skutočne porušil akékoľvek práva spotrebiteľa....“, pretože v zmysle ustanovenia § 151 CSP porušenie povinností zo strany žalovaného nesporné bolo. Žalovaný

nepodal proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 13Csp/29/2018-34 zo dňa 10. 04. 2018 odvolanie ani návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, ak sa domnieval, že na jeho vydanie neboli splnené podmienky, alebo že by zmluva, ktorá bola predmetom konania, bola v súlade so zákonom. Keďže tak žalovaný neurobil, žalobca sa dôvodne mohol domnievať, že žalovaný bol s nedostatkami zmluvy a jeho pasivitou v spore uzročený.

Čo sa týka samotnej výšky priznaného finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie uviedol, že úver bol žalobcovi poskytnutý vo výške 3425,16,- Eur, žalobca nad rámec istiny zaplatil najmenej sumu 4214,68 Eur, teda žalobca nad rámec istiny zaplatil sumu 789,52 Eur, náhrady ktorej sumy titulom vydania bezdôvodného obohatenia sa žalobca aj úspešne domohol v konaní vedenom na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 13Csp/29/2018, preto súd prvej inštancie považoval výšku primeraného finančného zadosťučinenia 600,- Eur za primeranú na to, aby pre spotrebiteľa predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany svojich práv na súde (aby tak naďalej neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom) a zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného.

O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v spore plne úspešný, preto mu súd prvej inštancie priznal plnú náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. Proti rozsudku prvoinštančného súdu žalovaný podal čas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok prvoinštančného súdu a žalobu zamietol. Odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP.

Podľa jeho názoru žalobca uplatnený nárok žiadnym relevantným spôsobom neodôvodnil a zároveň na zaplatenie finančného zadosťučinenia doteraz nie sú ani splnené zákonné predpoklady.

Z ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že na priznanie finančného zadosťučinenia je potrebné, aby boli súčasne naplnené podmienky a to úspech žalobcu v spore, porušenie práva a povinnosti a zodpovednosť subjektu za ich porušenie a primeranosť.

Pokiaľ ide o otázku finančného zadosťučinenia, posúdenie každého nároku je vecou individuálnych skutkových zistení. Pri výklade zákonného ustanovenia nie je súd viazaný doslovným znením zákona absolútne, môže a dokonca musí sa odchyliť v prípade, ak to vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a všeobecných záväzných právnych predpisov. Podľa Ústavného súdu SR Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR nepredstavuje viazanosť štátneho orgánu textom, ale aj zmyslom a účelom zákona. Pri výklade ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa je nevyhnutné aj v záujme eliminácie jeho možného zneužitia sledovať jeho účel. Z toho možno vyvodit', že nie je možné, aby dôsledkom akéhokoľvek úspešného uplatnenia žalobného návrhu spotrebiteľa malo byť automaticky priznané finančné zadosťučinenie.

Uviedol, že v pôvodnom konaní uhradil žalobcovi celú žalobcom požadovanú istinu vo výške 789,52 Eur s príslušenstvom a trovami konania.

Navyše, účelom zadosťučinenia je reparovať ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená, súd má prihliadať na primeranosť porušenia práva/povinnosti vo vzťahu k vzniknutej ujme, ktorá musí byť deklarovaná.

Účelom finančného zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky, alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, či diskriminovaný. Obdobne tak vo vzťahu k danému nároku nejde o paušalizovaný nárok na náhradu škody, či už majetkovej alebo osobnostnej povahy. Pri rozhodovaní o tomto nároku je treba prihliadať napríklad na intenzitu, povahu a spôsob neoprávneného zásahu, na charakter a rozsah zasiahnutej hodnoty osobnosti, na trvanie a šírku ohlasu vzniknutej nemajetkovej ujmy pre postavenie a uplatnenie postihnutej fyzickej osoby v spoločnosti - spotrebiteľa a pod. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/1397/2014 zo dňa 23. 02. 2016, z ktorého vyplýva: „...pokiaľ zákonodarca do ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa zakotvil možnosť domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia v súvislosti s porušením práv spotrebiteľa, nemal tým na mysli, že takýto nárok automaticky vyplýva zo zákona, bez toho, aby spotrebiteľ preukázal základné predpoklady úspešného uplatnenia tohto nároku...“

Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu, keď v rozsudku uviedol, že úver bol žalobcovi poskytnutý vo výške 3425,16,- Eur, žalobca nad rámec istiny zaplatil najmenej sumu 4214,68 Eur, avšak žalobca mu zaplatil celkovo sumu „4.84,75 Eur,“ pričom úver poskytnutý „žalovanému“ bol vo výške 4247,16 Eur, teda nad rámec zaplatil žalobca iba sumu 137,75 Eur.

Uviedol, že finančné zadostučinenie musí byť predovšetkým primerané, tzn. primerané spôsobenej ujme, čo priznaná suma nespĺňa.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok prvoinštančného súdu potvrdiť. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Uviedol, že považuje rozsudok prvoinštančného súdu za vecne správny, dostatočne odôvodnený sledujúci prevládajúcu názorovú líniu všeobecných súdov Slovenskej republiky. Odvolanie žalovaný argumentuje svojimi úvahami totožnými, s ktorými sa súd prvej inštancie už zaoberal a dostal na ne v rozhodnutí dostatočnú a odôvodnenú odpoveď. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie okrem iného aj oboznámením sa s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 13Csp/29/2018, a to najmä rozsudkom zo dňa 10. 04. 2018. Existencia právoplatného rozhodnutia teda predstavuje jednu z podmienok na priznanie nároku, pretože rozhodnutie súdu odzrkadľuje porušenie povinností žalovaným a úspešné uplatnenie práva spotrebiteľa na súd. Keďže k porušeniu práv došlo konaním žalovaného, existuje vo veci aj príčinná súvislosť, teda všetky podmienky sú dané.

Žalovaný iba všeobecne popiera skutočnosť, že všetky podmienky sú splnené, avšak nepoukazuje na konkrétne okolnosti, ktoré by vznik nároku vylučovali. V danej veci súd prvej inštancie správne zistil, že všetky predpoklady pre priznanie nároku vznikli, čo vyplýva z vykonaného dokazovania a systematického odôvodnenia rozsudku.

Pokiaľ žalovaný poukázal na to, že v pôvodnom konaní uhradil celú žalovanú sumu vrátane trov konania, tento argument považuje za účelový, pretože pristúpil k podaniu žaloby až potom, čo sa žalovaný odmietal mimosúdne dohodnúť sa s ním a tak bol nútený domáhať sa svojich práv na súde.

Podľa jeho názoru ostatné odvolacie námietky žalovaného nesúvisia so sporom, pretože predmetom konania bolo primerané finančné zadostučinenie podľa Zákona o ochrane spotrebiteľa a nie nárok na ochranu osobnosti.

Poukázal na to, že vo veci boli splnené všetky podmienky, a to porušenie práv a povinností veriteľom, ktoré mu ukladá Zákon o spotrebiteľských úveroch, spočívajúce v nesprávnom uvedení náležitostí do zmluvy o spotrebiteľskom úvere; úspešné uplatnenie porušených práv a povinností spotrebiteľom, dôkazom čoho je právoplatné rozhodnutie vo veci 13Csp/29/2018, príčinná súvislosť, pretože spotrebiteľ bol úspešný práve v dôsledku porušenia práva a povinnosti žalovaným.

V súvislosti s odvolacou námietkou žalovaného konštatoval, že žalovaný nemôže relevantne spochybníť v tomto konaní výšku úveru ani ním zaplatenú sumu, pretože tieto vyplývajú z rozhodnutia vo veci sp. zn. 13Csp/29/2018, ktoré je právoplatné a skutočností tvrdené a zistené v tomto konaní boli nesporné. Pokiaľ žalovaný spochybňuje výšku zaplatenej sumy alebo výšku poskytnutej istiny, mal možnosť brániť sa v predchádzajúcom konaní, čo neurobil, teda jednoznačne potvrdil nedostatky zmluvy ním tvrdené.

Čiastka, ktorú mal v pozícii spotrebiteľa zaplatiť, bola viac ako 7000,- Eur, teda majetkové práva boli ohrozené v podstatnom rozsahu, pričom do nich bolo zasiahnuté v časti 789,52 Eur, ktoré žalovaný od neho požadoval ako odplatu, hoci na ňu nemal nárok. Výška priznaného primeraného zadostučinenia 600,- Eur je teda primeraná, pričom ako správne súd prvej inštancie uviedol, že táto suma predstavuje dostatočnú náhradu za diskomfort, spotrebiteľ sa musel svojich práv domáhať na súde, a zároveň bude v dostatočnej miere plniť odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného.

Vzhľadom na výšku hrozacej ujmy (niekoľko tisíc Eur) v súvislosti s nezákonnou odplatom, by sa mohol domáhať (s prihliadnutím na súdnu prax) zadostučinenia aj vo výške viac ako 1000,- Eur (viď rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/101/2017), preto priznanú sumu v tomto konaní je možné považovať za primeranú.

4. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že trvá na svojom odvolaní a zotrváva na názore, že na priznanie finančného zadostučinenia neboli súčasne naplnené podmienky požadované zákonom.

5. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1, 2 CSP a contrario a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

6. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

8. Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalovaného v odvolaní.

9. V súvislosti s odvolacími argumentmi žalovaného odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred okresným súdom a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 CSP na to, aby mohli byť relevantným odvolacím dôvodom.

10. Zmyslom ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa je ochrana spotrebiteľa proti porušeniu povinností vyplývajúcich zo Zákona o ochrane spotrebiteľa a z osobitných právnych predpisov. Oprávnenou osobou je spotrebiteľ, ktorý úspešne uplatnil svoje práva a má preto právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto spôsobil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi a ktoré sú spôsobilé privodiť mu ujmu. Z výkladu tohto ustanovenia vyplýva, že zákon vznik práva nepodmieňuje vznikom ujmy, ale pre jeho vznik stačí možnosť vzniku ujmy.

11. Odvolací súd konštatuje, že primerané finančné zadosťučinenie je považované za nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálnej povahy, a teda nie ako náhradu za spôsobenú materiálnu škodu. Plní taktiež preventívnu funkciu, pretože musí odradiť od ďalšieho nezákonného postupu porušiteľa (nositeľa zákonných povinností). Tento účinok môže vyvolať len finančné zadosťučinenie zodpovedajúce významu chráneného záujmu.

12. Žalobca v súdnom konaní musí preukázať, že sa žalovaný sa dopustil porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi.

13. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie podlieha voľnej úvahe súdu, čo však neznamená ľubovôľu súdu. Pre svoju úvahu súd musí mať k dispozícii dostatok tvrdených a preukázaných skutočností, z ktorých súd pri svojich úvahách musí vychádzať.

13. Je nutné prihliadnuť k tomu, akým spôsobom výšku zadosťučinenia žalobca zdôvodňuje, aké dôkazy v tomto smere označuje, avšak rozhodnou je úvaha súdu, ktorá smeruje k zisteniu primeranosti priznávaného zadosťučinenia v peniazoch. Súd musí o výške primeraného finančného zadosťučinenia uvažovať v intenciách konkrétneho sporu a vychádzať z konkrétnych zistených skutkových okolností. Súd prihliadne na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, vplyv tohto konania, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Až na základe takto zistených skutočností je možné určiť výšku zadosťučinenia. Odvolací súd zdôrazňuje, že hlavným kritériom pri finančnom zadosťučinení je kritérium primeranosti. Výšku peňažnej formy primeraného zadosťučinenia uvedenú v petite nemôže súd prekročiť.

14. I podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovi vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Súd prvej inštancie správne z obsahu spisu zistil, že rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 13Csp/29/2018-34 zo dňa 10. 04. 2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30. 04. 2018, v spore žalobcu (v pozícii spotrebiteľa) voči

žalovanému (veriteľovi), o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 789,52 Eur s príslušenstvom, bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 789,52 Eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 789,52 Eur od 23. 03. 2017 do zaplataenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok) a žalobcovi bol voči žalovanému priznaný nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % (II. výrok).

15. Je nesporné, že žalobca v konaní vystupuje ako spotrebiteľ, pričom v konaní vedenom na Okresnom súde Rimavská Sobota sp. zn. 13Csp/29/2018 úspešne uplatnil svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 789,52 Eur s príslušenstvom voči žalovanému, ktoré mu vzniklo na základe spotrebiteľskej zmluvy uzavretej so žalovaným.

16. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie pri určovaní výšky priznaného primeraného finančného zadosťučinenia postupoval v súlade so zákonom, keď poukázal na všetky relevantné skutočnosti, ktoré zohľadnil pri určení primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie uvedených právnych úvah a tieto odvolací považuje za rozhodujúce pre daný prípad. Pokiaľ žalovaný vyčíta okresnému súdu výšku priznaného primeraného finančného zadosťučinenia, odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd správne vysvetlil, aké kritériá vzal do úvahy pri určení jeho výšky a týmto záverom z hľadiska ich správnosti nemožno nič vyčítať. Preto odvolací súd považuje jeho rozhodnutie v danom smere za správne a vzhľadom na všetky okolnosti určujúce túto výšku ju odvolací súd považuje za primeranú.

17. Vzhľadom na uvedené odvolaciu súdu neostala iná možnosť ako rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť vrátane výroku o trovách konania (II. výrok), pretože okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

18. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalobca, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

19. V zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).